

FULL INFORMATIU

PARRÒQUIA
PARRÒQUIA
DELS SANTS
JUST i PASTOR

Sant Just Desvern, 7 de Juliol de 2013. N° 27

UN CAMÍ DE FELICITAT (I)

El llibre de l'Armand Puig i Francesc Torralba: "La Felicitat", dóna peu a cercar-la a partir de les Benaurances de l'Evangeli. Oferirem la transcripció durant aquest mes de Juliol.

"Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el Regne del cel" **(Mateu 5,3):**

"Un pobre *d'esperit* és un inepte. Un pobre *en l'esperit* és una persona audaç i coratjosa, que no es mira la vida arraulit dins el cau o encimbellat en una torre d'ivori. Ara bé, el coratge no s'improvisa. A diferència de l'arrogància o l'altivesa, el coratge és patrimoni dels qui saben quines són les seves limitacions, però mai no posen fre a la seva esperança. No posar-se límits vol dir viure obert al que pugui passar, però, sobretot, viure atent a no posar-se barreres. Ja hi haurà qui en posi! La persona coratjosa sempre espera donar un pas més, fer un nou trajecte. Pensa poc en el que té i molt en el que pot rebre. No es refugia darrere allò que semblaria donar seguretat. La seva seguretat es fonamenta en la confiança, en Déu i en els altres.

Tanmateix, per a què serveix el coratge del qui confia? La vida és, com digué Pascal, una aposta que es juga d'un sol cop. Per a alguns és un cop de sort que porta a l'èxit, i amb ell, el reconeixement, el prestigi, fins i tot els diners... Per a d'altres, és una jugada ben pensada, que té el seu marge de risc, però que s'orienta cap a un objectiu: guanyar-ho tot. Naturalment, el guany més desitjable és el de la pròpia vida. En altres paraules, allò que els humans busquem és el goig íntim d'una aposta reeixida, el pessigolleig imperceptible que acompanya al frase esperada: "Me n'he sortit!". I llavors arriba, cremant com el foc, la saviesa de l'evangeli: "Què en treu l'home de guanyar tot el món si perd la

vida? Què no donaria l'home a canvi de la seva vida?" (Marc 8, 36-37). Són dues preguntes que desautoritzen, sense fer soroll, els qui entenen la vida com una màquina de fer diners. És inútil ser l'amo del món, avui, si demà la riquesa s'esvaeix. No importa gaire guanyar una etapa si al final es perd la cursa.

La cursa de la vida es guanya de manera paradoxal: "Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la trobarà" (Mateu 16,25). Aquesta paraula pronunciada fa dos mil anys per Jesús de Natzaret, desvetlla i estimula, sacseja i desperta. El qui viu pensant tan sols en ell mateix i lluitant per erigir un mur "salvador" al seu voltant no tastarà la felicitat. L'albirarà de lluny, però no arribarà a conèixer-la. Li semblarà que la té, però de fet se li escaparà de les mans. Cal perdre la vida, i llavors se la troba. Qui la "perd", és a dir, qui la dóna sense reserves ni mirar massa prim, trobarà allò que busca. Qui segueix el camí de felicitat que Jesús és i representa –el camí que exposem en aquests escrits– no es quedarà amb les mans buides.

Troba la felicitat qui va a trobar l'altre, salva la vida qui se salva amb l'altre. I aquest altre té un nom concret i precís, és una persona com jo, que demana de mi gestos i paraules d'afecte. La resta – la casa, l'estatus, el color de la pell – revesteix una importància menor. Allò que preval és el rostre, la mirada de l'altre, que són aquí, davant meu, interpel·lant-me suaument. Salva la vida qui resisteix i acull la mirada de l'altre, sobretot si és diferent i no té qui l'empari. La persona coratjosa no té por de conèixer el nom de l'altre, no tem de quedar "atrapat" pel seu problema, no passa de llarg per l'altra banda del carrer o del camí. En l'ètica de Jesús de Natzaret, els desvalguts i els necessitats, en una paraula, els "pobres" sempre tenen identitat, són persones i no fitxes dels serveis socials. Els qui, amb esperit coratjós, s'hi atansen reben una felicitat divina – és de Déu i ve de Déu --, no momentània sinó permanent, ferma i estable."

COMENTARIO A PARTIR DEL EVANGELIO DE HOY: Lc 10, 1-12. 17-20

El Papa Francisco está llamando a la Iglesia a salir de sí misma olvidando miedos e intereses propios, para ponerse en contacto con la vida real de las gentes y hacer presente el Evangelio allí donde los hombres y mujeres de hoy sufren y gozan, luchan y trabajan.

Con su lenguaje inconfundible y sus palabras vivas y concretas, nos está abriendo los ojos para advertirnos del riesgo de una Iglesia que se asfixia en una actitud autodefensiva: "cuando la Iglesia se encierra, se enferma"; "prefiero mil veces una Iglesia accidentada a una que esté enferma por encerrarse en sí misma".

La consigna de Francisco es clara: "La Iglesia ha de salir de sí misma a la periferia, a dar testimonio del Evangelio y a encontrarse con los demás". No está pensando en planteamientos teóricos, sino en pasos muy concretos: "Salgamos de nosotros mismos para encontrarnos con la pobreza".

El Papa sabe lo que está diciendo. Quiere arrastrar a la Iglesia actual hacia una renovación evangélica profunda. No es fácil. "La novedad nos da siempre un poco de miedo, porque nos sentimos más seguros, si tenemos todo bajo control, si somos nosotros los que construimos, programamos y planificamos nuestra vida según nuestros esquemas, seguridades y gustos".

Pero Francisco no tiene miedo a la "novedad de Dios". En la fiesta de Pentecostés ha formulado a toda la Iglesia una pregunta decisiva a la que tendremos que ir respondiendo en los próximos años: "¿Estamos decididos a recorrer caminos nuevos que la novedad de Dios nos presenta o nos atrincheraremos en estructuras caducas que han perdido la capacidad de respuesta?"

No quiero ocultar mi alegría al ver que el Papa Francisco nos llama a reavivar en la Iglesia el aliento evangelizador que Jesús quiso que animara siempre a sus seguidores. El evangelista Lucas nos recuerda sus consignas. "Poneos en camino". No hay que esperar a nada. No hemos de retener a Jesús dentro nuestras parroquias. Hay que darlo a conocer en la vida.

"No llevéis bolsas, alforjas ni sandalias de repuesto". Hay que salir a la vida de manera sencilla y humilde. Sin privilegios ni estructuras de poder. El Evangelio no se impone por la fuerza. Se contagia desde la fe en Jesús y la confianza en el Padre.

Cuando entréis en una casa, decid : "Paz a esta casa". Esto es lo primero. Dejad a un lado las condenas, curad a los enfermos, aliviad los sufrimientos que hay en el mundo. Decid a todos que Dios está cerca y nos quiere ver trabajando por una vida más humana. Esta es la gran noticia del reino de Dios.

José Antonio Pagola

INTENCIONS DE MISSA:

DISSABTE:6	20h.	difunts família Junquera-Ezquerria
DIUMENGE:7	11h. 13h.	
DILLUNS:8	20h.	
DIMARTS:9	20h.	
DIMECRES:10	20h.	
DIJOUS:11	20h.	
DIVENDRES:12	20h.	Juan-José Garriga Calonge
DISSABTE:13	20h.	
DIUMENGE:14	11h. 13h.	

REUNIONS:

DIMARTS 9, a les 17'30h. grup "Nostra Dona"

SORTIDA:

L'equip de catequistas farà la sortida anual en acabar el curs catequètic. Visitaran la residència d'ancians: "Santo Cristo" d'Igualada (servida per les religioses de la mateixa congregació que la nostra de Ntra. Sra. de Lourdes). És un edifici d'estil gaudinià.

Després es traslladaran al santuari de Sta. Maria de la Tossa de Montbui.

